

1. čtení Skutky 20, 28-38

2. čtení Jan 17, 9-19

Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji; a všechno mé je tvé, a co je tvé je moje. V nich jsem oslaven. Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k Tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; necht' jsou jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvět' je pravdou; tvoje slovo je pravda. Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni.

Oba dva biblické texty, které jsme slyšeli, jsou řečeny na odchodu. Ježíš i Pavel odchází a loučí se svými blízkými. A svěřují je do rukou Božích. Ostatně je v tuto chvíli do jiných rukou svěřit nemohou – protože žádné jiné ruce nejsou tak mocné ani všudypřítomné. U žádných jiných rukou by si nemohli být jisti, že se o jejich učedníky postarají a neopustí je.

Oba (Ježíš a Pavel) jsou si vědomi, že mnoho důležitého již řekli, že předali to opravdu nosné. Teď již je na učednících, aby dokázali to dobré zachovat, zavěsit své srdce na to pravé. Ježíš jakoby se snažil v této poslední modlitbě jednak zopakovat již řečené a dovysvětlit, co je možno dovysvětlit.

Ježíš i Pavel na odchodu, do jisté míry, obhajují sami sebe: Pavel klade důraz na to, že byl vždy schop si na věci potřebné vydělat sám – Zajímavé Pavlovo svědectví, zvláště přihlédneme-li k dnešní době, přináší nové podmínky k přeorganizování církve po vyrovnání se státem. Jako kdyby po církvích dnes nás naši spoluobčané žádali podobné svědectví – pokud je vaše zvěst opravdu skutečná, pokud je tak neskutečně dobrá a zásadní pro Vaše životy, pro životy věřících – jistě si dokážete na tu Vaši církev vydělat sami. Podobně jako Nietzsche nám naši spoluobčané nevěří naše spasení, jelikož dostatečně spaseně nevypadáme, nevěří nám spasení, na které je potřeba doplácet ze státního rozpočtu. A naše argumenty všeobecné prospěšnosti církve po stránce duchovní, kulturní a sociální jaksi nezabírají. Svět je nejspíš neuvěřitelně zabeďněný, když si neuvědomuje, jak moc nás potřebuje.

Ježíš se obhazuje podobně jako Pavel, vyznává – ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě syna zahynutí. Kdo je myšlen oním synem zahynutí?

Je to Jidáš? Nebo samotný Satan? Co s tím, co se syny ztracení, co s nenávisť svéta? Co se zlem ve světě? Ale ještě konkrétněji – co se zlem v nás samotných? Co s temnotou, přes kterou je zlo od dobra neodlišitelné?

Co s tím vším nyní, když Ježíš odchází k Otci, teď když nejmenší z apoštolů míří do Říma na jistou smrt? Nyní ve 21. století zde v České republice, kdy církve ztrácejí poslední zbytky podpory české veřejnosti? Co se zmatenou, neorganizovanou církví, někdy jen zatvrzele opakující prastarou tradici, jejímž jediným argumentem pro udržení sborových aktivit je to, že se to tak dělá již dlouho. Církví splývající se společností, ale zároveň zatvrzele neochotnou skutečně se otevřít pro lidi „zvenčí“?

Ježíš zanechává své učedníky, stejně jako nás, ve světě – to již nejsme schopni tak jednoduše změnit. Ale zároveň jim zde nechává své slovo, které mluví zde ve světě. Můžeme zvážit, do jaké míry je ještě dnes Ježíšovo slovo řečeno skutečně do „našeho světa“? Do jaké míry nás dnes i v tomto bodě nechává náš Pán na štitu, když si musíme vystačit s textem vysloveným do světa vzdáleného od nás tisíce let? Nebo snad promlouvá Ježíš i dnes, přímo k nám do naší přítomnosti?

Ačkoli učedníci jsou zanechání ve světě, nejsou ze světa, stejně jako Ježíš ze světa není. A svět je nenávidí. Skutečnosti pronásledování a skutečnost toho, že učedníci nejsou z tohoto světa, je slita v jedno. Právě příběhem Ježíše, který učedníci následují.

Mnohokrát je v textu vztah Otce a Syna připodobněn vztahu Syna a jeho učedníků. Připodobnění vztahu Otce a Syna ke vztahu Otce a učedníků není pouhým podobenstvím. Vyslání Ježíše Otcem se stalo prvním pohybem, který odstartoval pohyb celé církve. Ježíšova modlitba k Otci učí učedníky, jak se mají později oni sami modlit. Jsou pokračování Kristova působení na zemi, jsou jím poslání a stejně tak jako Ježíš dostával jméno svého Otce, oni dostávají jméno Ježíšovo. Jsou doprovázeni jeho modlitbou, ve které Ježíš neprosí za svět, ale za ty, kteří jsou jeho. Měli bychom si z Ježíšovy modlitby vzít příklad a neprosit za svět, za ten zmatený, nerozdělitelně spletený z dobrého a zlého. Prosit pouze za učedníky a pouze za církve. Za ty posvěcené. Za ty co vědí, co dělají, vědí, v co věří, dokonce to mají přesně definované a naučené z paměti, jsou podepření tradicí, zázemím velkých, pevných rodů. Prosit za ty, kteří znají pravdu a správný život, za ty, kteří vlastně nepotřebují, aby se za ně někdo modlil.

Myslím, že přesně to bychom dělat neměli. Že už samotná myšlenka na svět posvěcený a neposvěcený je špatná. Pokud připustíme, že je ve světě zlo, je pokrytectví nepřipustit, že je také

v nás samotných. Pokud připustíme, že to zlé bylo poraženo, je těžké nepřipustit, že mohlo být poraženo všude. Ježíšův spásný akt, jeho posvěcení se mezi učedníky, u jeho učedníků nekončí, ale platí pro celý svět. Když Ježíš neprosí za svět, prosí za ty, které dostal. A pod jeho mocí je vše, každý člověk, celý svět. Prosí vlastně za celý svět. Ale za celý svět z jiného úhlu pohledu. Za svět, pro který je určující to, že cele patří Bohu.

Neprosme tedy za svět, ale za ty ve světě, kteří jsou Ježíšovi. A pokud prosíme za věci Boží, víme, že o to nejdůležitější již prosit nemusíme. Je-li celý svět v posledu podroben vládě Božího Syna, není už třeba vyprošovat pro něj cokoli lepšího. Snad jen, aby si dokázal tento dar uvědomit a přijmout.